

Sonsuzluk Makamında

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 17 Kasım 2016

Zamansız yolculukları var teamülü bir dizede yoksunluğunu ise bakir bir nesirde kayıt altına almak kadar da meşru bir süreç.

Güdümlü seyri, inançsızlığın kıblesi iken tarumar eden evreni kayıtsızlığı da bin bir izlekte hoyrat bir tefrika niteliğinde.

Hep ama hep sürecin yansıttığı; asla da yorgunluğun karşılık bulmadığı bir övünç.

Sıradan ya da sür-git iken o mızrap nasıl da derin bir oyuk eyliyor benlikte. Etilye sütlüye karışmayı bırakın hırkasının kolunda kocaman bir kaçık ki örmekten aciz iken o deliği ve sevmekten bihaber iken hangi akli evvel sanrıyı Tanrı bilmişken münafık seyri yine külyutmaz yetilerini aslan pençesiyle yüreği deşmekle de eş değer.

Sonları sonlandırmaktan aciz bir günlük niteliğinde belki de arz edilesi o hüsrana ya da katmer katmer açan bir gül ki endamı sönük aşkın eremediği o mertebede vurdumduymaz hükümlerini anlamsızlığın ne kabullenmek ne de ifşa etmek: Sadece ve sadece tehir edilesi ya da tahakkuk etmekten hicap duyulması.

İhlal ettiğim dokunuşları zaman ve mekân yanlısı kim ise yine de sevdiğim en batıl hezeyan, adımları aldığımın ziyade varlığına paye biçildiği.

Varlıksız ne çok terennüm zira asılı bir yalanda şık durmuyor.

Ve haznemde düğün var:

Coşkulu birlikteliği hangi kelam ise sallandırdığım darağacında ve hangi sitem ise maruz kaldığımdan öte mağdur kılındığım.

Bir gölge idim önceleri, demekten ziyade revnak bir surede damıttığım benliğimim tüm hezeyanları hem de dur durak bilmeden saf kan bir yarış atı gibi dizginlerimin boşaldığı o beyaz boşluk ve asılı kaldığım cürüm yine bir boyutta eremediğim hidayet öte yanda ise varsıl bir mertebede en çatık kaşlı gülüşüme esir düşen uçuk kaçık dünyam.

Dünya, dünya olalı hangi makberi kabullendi sonsuzluk makamında da suretsiz bir resme şerh düştü Tanrı?

Kol düğmelerim kayıp; Süreya'dan feyiz aldığım hem de hiç sormadım onun gibi çünkü biliyordum babamın ölmediğini ta ki kâfir bir dizede tehir etmişken ölümlü dizeyi ve soydaşı sayısız imgeyi. Ceketinin kolundaki kopuk düğmeleri Süreya'nın meğerse hoşlandığı kızlara bir düğme koparıp armağan ederken...

Semt pazarlarından geçmez ki yolum hem geçse bile gider çürük çarık ne varsa koyarım torbama:

Bir ben bir ben daha etti mi ikilem...

Hem sahici bir hikâyeden de çıkmadım yola zira mesnetsiz bir şiire çöreklandım gecenin bir vakti.

Muteber yalanlar...

Sevi diline konduramazken onca insan sonra da demezler mi: İnsanlık ölmüş!

Ben öldürmedim sen öldürmedinse kim öldürdü peki insanlığı?

Tozutan dimağlarda üç boyutlu yalnızlık oysaki herkes tekillikten çoğula geçişini kutlamakta.

İsyan pazarında kırık üç beş terennüm ve aşka nazire eden şehvet denen bulamaç. Oysaki aşk saf ve yalın bir tezahürü değil mi gönlün üstelik sırasız ve sırsız da bir rüya içinde kaybolmaya dünden razı olduğum...

Sanal yalanlarla gerçek yalanların kaosuna eklenen hükümler.

Dünden çalıp yarına çıkmayacak sevdalar.

Kredi kartına kaç taksit yaptığımızdan bile önemsiz çalmaya muktedir o gonk:

Ve işte yarış başladı.

Tüm tezahürü yalın tüm görkemi asılsız ve aşkı ansızın bir gölgeye rehin veren gönül: kayıtsız ve tefekkür yüklü hatta endamlı bir yoksunluk yine çalاکalem hangi satır arası ise sığındığım hem de en bol kepeçesinden o coşku cümbüşü ki yalıtıldığımdansa yanılmadığım belki de bir çöküşün dirildiği, enkazından yeniden doğan bir masal.

Kim demişse yalan demiş.

Kim sormuş da bulmuş cevabını?

Sorular, sorular ve asılsız şıklara tekabül eden kırgınlığım belli ki soyut bir sessizlikten öte somut bir sunum günbegün yazmadan duramadığım ama hangi aklı evvel lehçe olabilir ki durağan bir kıtadan edilgen bir fiile atlarken hem de balıklama hele ki tehir edemediğimden öte tenkit etmediğim ama her nasılsa rencide edildiğim: Kâh gönülsüz kâh külfeti ağır; belki de bir notadan damıttığım otuzuncu harf yine alfabeye kaynak yaptığım hani saç diplerinde sanrılarla boyadığı kokoş bir cümleden çıkıp da yola varmak istediğim ama her nasılsa yanılmayı da yanmayı da kar bildiğim...